

2 SÁMUEL 1-7.

Sámuel első könyve Saul király uralkodásáról szól, és az ő tragikus halálával ért véget.

Saul halála után Dávid, aki legyőzte az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban tartózkodott.

A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszaggatott ruhában, és a feje porral volt behintve. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte.

Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el.

Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig elmondta, hogy megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek, és meghaltak a nép közül; meghalt Saul és a fia, Jónátán is.

Ekkor így szólt Dávid a hírhozó legényhez: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és a fia, Jónátán?

A hírhozó legény ezt felelte: Éppen a Gilbóa-hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodott, a hadi szekerek és a lovasok pedig feléje nyomultak.

Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, kiáltott nekem, én pedig ezt mondtam: Itt vagyok!

Ki vagy? - kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki.

Azon nemzet tagja, akikkel kapcsolatban Isten azt parancsolta Saulnak, hogy teljesen írta ki őket.

Akkor ezt mondta nekem: Állj ide mellém és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még magamnál vagyok.

Ezért melléje álltam, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja túlélni bukását. Azután levettem fejdíszét meg karkötőjét, és elhoztam az én uramnak.

Az előző fejezetben azt olvastuk, hogy Saul a saját lándzsájába dőlt és meghalt. Lehet, hogy ez az amáléki csak kitalálta ezt a történetet Saulról, mert azt gondolja, hogy mivel Saul Dávid ellenfele volt, ezért Dávid meg fogja jutalmazni őt.

Az is lehet, hogy igazat mond az amáléki, mert amikor Saul a lándzsájába dőlt, akkor lehet, hogy nem halt meg, és amikor meglátta az amáléki, akkor tényleg ő ölte meg végül. Pontosan nem tudjuk.

De ha tényleg az amáléki ölte meg Sault, akkor ez egy nagyon érdekes lelki analógia azzal kapcsolatban, hogy ha mi nem pusztítjuk el teljesen a testi vágyainkat, akkor azok fognak elpusztítani minket. Ha Saul teljesen kiirtotta volna az amálékiakat, akkor ez az amáléki sohasem ölhetné meg őt. Semmilyen engedményt ne tegyetek a testeteknek.

Akkor Dávid megmarkolta a ruháját, és megszagatta; ugyanígy a vele levő emberek is.

Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul miatt és a fia, Jónátán miatt, meg az ÚR népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hulltak el.

Majd ezt mondta Dávid a hírhozó legénynek: Hova való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevény fia vagyok.

És ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy merted kezedet az ÚR felkentjére emelni, és elpusztítani őt?!

Hihetetlen, hogy Dávid mennyire tisztelte Isten kenetét Saullal kapcsolatban, és ezért nem emelt kezét rá. Korábban Dávid megpróbált, hogy majd Isten elintézi Sault, és valóban el is esett a harcban, de Dávid semmi körülmények között nem érintette egyetlen újjal sem őt.

Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, támadj rá! Az pedig levágta, úgy hogy meghalt.

Az amáléki bizonyára azt gondolta, hogy Dávid meg fogja őt ajándékozni, és Dávid meg is fizetett neki, de nem úgy, ahogy azt az amáléki elképzelte.

Majd ezt mondta róla Dávid: Az általad kiontott vér szállt a fejedre, mert saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az ÚR felkentjét.

Dávid ezzel a gyászénekekkel siratta el Sault és fiát, Jónátánt,

és meghagyta, hogy tanítsák meg Júda fiait is erre az újdalra, amely meg van írva a Jásár könyvében:

Izráel ékessége elesett halmaidon! Ó, hogy elhullottak a hősök!

Ne mondjátok el Gátban, ne hirdessétek Askelón utcáin, hogy ne örüljenek a filiszteusok lányai, ne vigadjanak a körülméletlenek lányai!

Amikor a férfiak győztesen tértek vissza a csatákból, akkor a fiatal lányok tamburinokkal vonultak ki és táncoltak, és ünnepelték a férfiak hőstetteit, győzelmeit. Dávid elképzelte, hogy a filiszteusok hogyan ünnepelnek a városok utcáin, mert a hős Sault és az ő barátját, Jonatánt megölték.

Gilboa-hegyei, ti áldozatot követelő mezők! Ne hulljon rátok se harmat, se eső! Mert ott érte szégyen a hősök pajzsát, Saul pajzsát nem kenik már olajjal.

Sebesültek vérétől, hősök kövérjétől Jónátán úja nem rettent vissza, Saul kardja nem tért vissza dolgvégezetlen.

Saul és Jónátán, kik egymást szerették, éltükben kedvelték, a halálban sem váltak el. Gyorsabbak voltak a sasoknál, erősebbek az oroszlánoknál.

Mivel ők Gilboa-hegyén estek el, Dávid tulajdonképpen megátkozta ezt a helyet, és nagyon érdekes, hogy a mai Izraelben Gilboa hegye egy nagy pusztaság. Minden más körülötte levő hegy tele van fákkal, gyönyörű zöld növényekkel, de mindezek közepette Gilboa kirívóan terméketlenül áll.

Az is igaz viszont, hogy az izraeliek segítettek e prófécia beteljesedésében, mert amikor újra erdősítették Izraelt, és fák millióit ültették el, Gilboa hegyére egyetlen fát sem ültettek, Dávid ezen siralma miatt.

Izráel lányai! Sirassátok Sault, ki gyönyörű bíborba öltöztetett, ruhátokat arannyal ékesítette.

Ó, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jónátán halmaidon esett el!

Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán, oly kedves voltál nekem! Csodásabb volt a szereteted a nők szerelménél.

Ó, hogy elhulltak a hősök, elpusztultak a harci eszközök!

Dávid ezen sorai miatt néhány perverz agyatlan szerint Dávid és Jonatán között homoszexuális kapcsolat volt, de ez a gondolat a legszörnyűbb szemét. Egyetlen erre utaló szó sincs az eredeti héber szövegben.

Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába?

Nagyon figyelemreméltó dolog, hogy Dávid semmit sem cselekszik az Úr megkérdezése nélkül. Egy igevers szerint:

Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!

Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.

Gyakran panaszkodunk, hogy nem tudjuk, hogy mit akar Isten, de gyakran Jakabbal szólva, azért szűkölködünk, mert nem kérünk. Az Ige szerint ha minden utunkon gondolunk az Úrra, akkor Ő fogja egyengetni ösvényeinket. A mi problémánk az, hogy csak úgy elindulunk, és később, amikor bajba kerülünk, akkor kiáltunk az Úrhoz, hogy miért engedte meg, hogy idejussunk. Ha előtte megkérdeztük volna, hogy elinduljunk-e ezen az úton, akkor Ő azt válaszolta volna, hogy el se induljunk azon. Dávid minden lépésével kapcsolatban megkérdezte az Urat.

Ne felejtsetek el, hogy Dávid a filiszteus Ciklág városában lakott, mert Ákis, a filiszteus király neki adta azt, hogy Saul elől oda menekülhessen.

Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az ÚR ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? - kérdezte Dávid. Az ÚR ezt felelte: Hebrónba.

Oda ment tehát Dávid két feleségével, a jezréeli Ahinóammal és Abigaillal, a karmeli Nábál volt feleségével.

Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban.

És eljöttek Júda férfiai, és fölkenték ott Dávidot Júda háza királyává. Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádi emberek eltemették Sault,

követeket küldött Dávid a jábés-gileádi emberekhez, és ezt üzentek nekik: Az ÚR áldottai vagytok, mert ilyen hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemettétek őt.

Ezért majd az ÚR is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek.

Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátor férfiak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.

Közben Abnér, Nér fia, Saul hadseregpáncsnoka, magához vette Ísbósetet, Saul fiát, átvitte Mahanaimba,

és Gileádnak, az ásériaknak, Jezréelnek, Efraimnak és Benjáminnak, tehát egész Izráelnek a királyává tette őt.

Negyvenéves volt Ísbóset, Saul fia, amikor Izráel királyává lett, és két esztendeig volt király. Csak Júda háza csatlakozott Dávidhoz.

Az az idő, amíg Dávid Hebrónban volt Júda házának a királya, szám szerint hét esztendő és hat hónap volt.

A királyság tehát kettéoszlott, később ismét megtörténik ugyanez, amikor Dávid unokája, Rehoboám fog uralkodni.

Dávid ekkor még csak Júda fölött uralkodott, míg Izrael többi része Abnér és Isbóset alatt volt. Úgy tűnik, hogy Abnér tudta, hogy Dávidot Isten kente fel királynak. Ő Saul unokafivére volt, és valószínűleg ő maga akart uralkodni úgy, hogy Isbósetet használta bábormányzónak. Dávid 30 éves volt, amikor elkezdett uralkodni Júda felett.

Egyszer Abnér, Nér fia és Ísbósetnek, Saul fiának a szolgálói kivonultak Mahanaimból Gibeón felé.

Jóáb, Cerújá fia és Dávid szolgálói is kivonultak, és összetalálkoztak a gibeóni tónál. Ezek a tavon innen, azok pedig a tavon túl helyezkedtek el.

Ezek harcedzett vérszomjas férfiak voltak mind. Jóábot sem csodálhatjuk tulajdonságai miatt, mert kegyetlen és nehéz ember volt. Dávid azért tolerálta őt, mert ő hűséges volt hozzá és hihetetlen harcos volt, ugyanakkor Dávid nem érezte Jóábot barátjának. Amit ezek után olvasunk az nem azt jelenti, hogy ezzel egyetértünk, nem is kellemes, hanem csak azt mutatja, hogy milyen romlott jellemű az ember.

Akkor ezt mondta Abnér Jóábnak: Rajta, álljanak ki a legények, és rendezzenek harci játékot előttünk! Jóáb ezt felelte: Álljanak ki!

Kiálltak tehát, és átmentek Benjáminból Saul fiának, Ísbósetnek a seregéből szám szerint tizenketten, és Dávid szolgálói közül is tizenketten.

Mindegyik megragadta ellenfelének a fejét, kardját pedig ellenfelének az oldalába döfte, úgy hogy együtt estek össze. Ezért nevezték el azt a helyet Helkat-Haccúrinnak, amely Gibeónban van.

Ekkor igen heves harc fejlődött ki, és Dávid szolgálói megverték Abnért és Izráel embereit.

Ott volt Cerújá három fia: Jóáb, Abisaj és Aszáél. Gyors lábú volt Aszáél, mint a gazella a mezőn.

Aszáél üldözőbe vette Abnért, nem tért el útjában sem jobbra, sem balra Abnér mögül.

Valószínű, hogy Aszáélnél nem volt semmilyen fegyver.

Abnér hátrafordult, és ezt mondta: Te vagy az, Aszáél? Ő így felelt: Én vagyok.

Akkor ezt mondta neki Abnér: Térj el jobbra vagy balra, fogj meg egyet a legények közül, és annak vedd el a fegyverét! De Aszáél nem akart elmaradni tőle.

Abnér újra mondta Aszáélnak: Maradj el tőlem, mert leterítelek a földre, és akkor hogyan néztek bátyádnak, Jóábnak a szemébe?

De ő nem akart elmaradni, ezért Abnér a lándzsa végével úgy hasba döfte, hogy a lándzsa a hátán jött ki, elesett, és nyomban meghalt. És akik csak arra a helyre értek, ahol Aszáél elesett és meghalt, megálltak.

Jóáb és Abisaj azonban tovább üldözte Abnért. A nap már lemenőben volt, amikor eljutottak Gibeat-Ammáig, amely Gíahától keletre, Gibeón pusztája felé van.

Ekkor összegyűltek Benjámin fiai Abnér mögött, zárt csapatot alkottak, és megálltak egy domb tetején.

És odakiáltott Abnér Jóábnak: Hát szüntelenül vágnia kell a kardnak? Nem tudod, hogy keserves vége lesz ennek? Mikor mondod már a hadinépek, hogy térjen vissza testvérei üldözéséből?

Jóáb így felelt: Az élő Istenre mondom, hogy ha te nem szóltál volna, reggel előtt nem hagyta volna abba a nép testvérei üldözését!

Jóáb akkor a kürtjébe fújt, és megállt az egész hadinép, nem üldözték tovább Izráelt, és nem folytatták a harcot.

Joáb azonban nem felejtette el testvére meggyilkolását.

A harmadik fejezetben

Hosszúra nyúlt a háború Saul háza és Dávid háza között. Dávid egyre jobban erősödött, Saul háza pedig egyre jobban gyengült.

Dávid nőikkel szembeni gyengesége egyre szembetűnőbb volt, egyre csak halmozta feleségeit és szeretőit. A következőkben olvashatjuk, hogy amíg Hebronban volt, addig hat fia született, de mindegyik más-más feleségtől.

Isten korábban azt parancsolta, hogy a királyoknak ne legyen sok feleségük, de Dávid ezt nem tartotta be. Igaz, hogy korábban Saul is ugyanezt tette.

Dávidnak Hebrónban ezek a fiai születtek: elsőszülöttje Amnón volt, a jezréeli Ahinóam fia, a második Kileáb, Abigailnak, a karmeli Nábál volt feleségének a fia, a harmadik Absolon, Maaká fia, aki Gesúr királyának, Talmajnak a leánya volt,

a negyedik Adónijjá, Haggút fia, az ötödik Sefatjá, Abitál fia,

a hatodik Jitreám, Eglának, Dávid feleségének a fia. Ezek születtek Dávidnak Hebrónban.

Míg a hadakozás tartott Saul háza és Dávid háza között, Abnér erősen kitartott Saul háza mellett.

De volt Saulnak egy Ricpá nevű másodrangú felesége, aki Ajjá leánya volt. Egyszer ezt mondta Ísbóset Abnérnak: Miért mentél be apám másodrangú feleségéhez?!

Ez egy súlyos, de alaptalan vád volt. Ha valaki akár egy halott másodrangú feleségéhez bement, az tulajdonképpen azt jelentette, hogy a halott helyét akarta elfoglalni.

Később, amikor Dávid fia, Absalom fellázadt ellene, és Dávid elmenekült Jeruzsálemből előle, akkor Absalom mindenki szeme láttára bement Dávid másodrangú feleségeihez, amely jelképesen azt jelentette, hogy átvette Dávid helyét az uralkodásban.

Ísbóset tehát azzal vádolta Abnért, hogy át akarja venni az ő apjának a helyét a trónon.

Abnér nagy haragra lobbant Ísbóset beszéde miatt, és ezt mondta: Hát a júdai kutyák feje vagyok én? Amikor én hűségesen bánok apádnak, Saulnak a háza népével, rokonságával és híveivel, téged sem engedtelek Dávid kezébe jutni, akkor te számon kéred bűnömet ezzel az asszonnyal? Úgy segítse meg az Isten Abnért most és ezután is, ahogyan én is megteszem azt, amit esküvel ígért meg az ÚR Dávidnak:

Ebből látszik, hogy ő tudta, hogy az Úr Dávidnak ígérte az uralkodást Izraelben. Ennek ellenére, mégis Ísbósetet segítette trónra.

Elveszem a királyságot Saul házától, és felállítom Dávid trónját Izráelben és Júdában Dántól Beérsebáig.

Dán Izrael legészakibb pontja volt, a Jordán folyó forrásvidékénél, Beérseba pedig az ország déli csücske, ahol már a sivatag kezdődött.

Ísbóset semmit sem mert felelni Abnérnak, mert félt tőle. Követeket küldött azért Abnér Dávidhoz, hogy ezt mondják a nevében: Kié az ország? Köss velem szövetséget, én is veled leszek, és hozzád fordítom egész Izráelt. Dávid ezt felelte: Jó, én szövetséget kötök veled. De egy dolgot kérek tőled: nem jelenhetsz meg előttem, ha el nem hozod Míkalt, Saul leányát, amikor eljössz és megjelenysz előttem.

Saul tisztességtelen módon bánt Dáviddal, mert a lányát neki ígérte, amikor Dávid legyőzte Góliátot, de aztán a legnagyobb lányát egy másik emberhez adta, mert féltékeny volt Dávidra. Aztán megtudta, hogy Mikál beleszeretett Dávidba, és remélte, hogy ha hozzáadja, akkor majd Mikál elcsavarja a fejét, és rossz dolgokba viszi, mert akaratos lány volt. De amikor aztán Dávid elmenekült Saultól, akkor Saul másnak, Paltiélnek adta Míkalt feleségül, aki nagyon szerette őt.

Ismét egy olyan tulajdonsága derül ki Dávidnak, amelyet egyáltalán nem csodálok benne. Be akarja bizonyítani, hogy ő a király, de erre semmi szükség. Dávidnak sem volt Míkálra szüksége, mert egy csomó felesége volt már azóta, de az egója miatt bizonyítani akart.

És követeket küldött Dávid Ísbósethez, Saul fiához ezzel az üzenettel: Add vissza a feleségemet, Míkalt, akit száz filiszteus előbőrével jegyeztem el!

Elküldött érte Ísbóset, és elvette Paltiéltől, a férjétől, Lais fiától.

Vele ment a férje is Bahúrimig, egyre siratva őt. Ott aztán ezt mondta neki Abnér: Eredj vissza! És ő visszatért.

Azután megbeszélést tartott Abnér Izráel véneivel, és ezt mondta: Már azelőtt is azt akartátok, hogy Dávid legyen a királyotok.

Most azért cselekedjétek! Hiszen az ÚR mondta Dávidnak: Szolgámnak, Dávidnak a kezével szabadítom meg népemet, Izráelt, a filiszteusoknak és minden ellenségüknek a hatalmából.

Azután a benjáminiakkal is beszélt Abnér, és elment Abnér Hebrónba, hogy Dáviddal is megbeszélje mindazt, amit Izráel és Benjámin egész háza jónak látott.

Amikor Abnér húsz emberével együtt megérkezett Dávidhoz Hebrónba, lakomát készített Dávid Abnérnak és embereinek.

Abnér ezt mondta Dávidnak: Elindulok és elmegyek, hogy idegyűjtsem egész Izráelt az én uram, királyom elé. Kössenek veled szövetséget, és légy király mindazon, amit csak kívánsz. Ezzel elbocsátotta Dávid Abnért, és ő elment békével.

Éppen akkor jöttek meg portyázásukból Dávid szolgálai meg Jóáb, sok zsákmányt hozva magukkal, amikor Abnér már nem volt Dávidnál Hebrónban, mert elbocsátotta őt, és elment békével.

Amikor Jóáb és egész serege megérkezett, jelentették Jóábnak, hogy Abnér, Nér fia itt járt a királynál, de ő elbocsátotta, és elment békével.

Jóáb bement a királyhoz, és megkérdezte: Mit tettél? Hiszen itt járt nálad Abnér! Miért bocsátottad el, hogy nyugodtan elmenjen?!

Ismerheted Abnért, Nér fiát! Csak azért jött ide, hogy rászedjen, hogy kiismerje hadmozdulataidat, és mindent megtudjon, amit tenni akarsz.

Ezzel Jóáb kiment Dávidtól, de követeket küldött Abnér után, és azok visszahozták őt a Szirá kútjától. Dávid azonban nem tudott erről.

Amikor Abnér visszatért Hebrónba, Jóáb félrevonta őt a kapu belsejében, mintha titokban akarna vele beszélni, és ott hasba döfte. Így halt meg Aszáélnak, Jóáb testvérének a véérért.

Amikor ezt Dávid később meghallotta, ezt mondta: Örökre ártatlan vagyok országgal együtt az ÚR előtt Abnér, Nér fia véérének a kiontásában.

Szálljon ez Jóáb fejére és egész családjára: ne fogyjon ki Jóáb házából a folyásos, a kiütéses, a mankón járó, a fegyvertől elhulló és a kenyérben szűkölködő!

Dávid megátkozta Joáb házat, ezért a kegyetlen, elítélendő és hibás cselekedetéért.

Azért gyilkolta meg Abnért Jóáb és testvére, Abisaj, mert az harc közben megölte testvérüket, Aszáélt Gibeónban.

Akkor Dávid ezt parancsolta Jóábnak és az egész hadinépnek: Szaggassátok meg a ruhákat, öltözzetek zsákba, és gyászoljátok Abnért! Dávid király pedig a halottvivők után ment.

Így temették el Abnért Hebrónban. A király hangosan sírt Abnér sírjánál, és sírt az egész hadinép is.

A király ilyen énekkel siratta el Abnért: Milyen gyalázatos halál jutott Abnérnak!

Nem volt megköve kezéd, lábad nem volt bilincsbe verve: úgy estél el, mint akit álnokok ejtettek el. Ekkor még jobban siratta őt az egész nép.

Dávid nyilvánosság előtt mutatja meg, hogy mennyire nem ért egyet azzal, amit Joáb cselekedett.

Még aznap eljött az egész nép, hogy étellel erősítsék Dávidot, de Dávid megesküdött, és ezt mondta: Úgy segítsen Isten most és ezután is, hogy naplemente előtt sem kenyeret, sem mást nem eszem!

Amikor megtudta ezt az egész nép, helyeselte, ahogyan helyeselte az egész nép mindazt, amit a király tett.

Dávid nagyon bölcsen viselkedett, mert tudta, hogy Isten őt kente fel Izrael királyának, és átengedte Istennek, hogy úgy alakítsa a körülményeket, hogy végül ő kerülhessen a trónra. Ezt az emberek is észrevették, miközben azt is látták, hogy Dávidnak a szíve a jó és helyes dolgokat akarja megvalósítani, és nem magát akarja magas polcra emelni.

Az egyik zsoltárban ezt olvashatjuk: *nem keletről, nem nyugatról, nem is a puszta felől jön a fölmagasztalás, hanem Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja.*

Dávid igazán hitt ebben, és megvárta amíg Isten emelte fel őt.

Ez egy nagyon fontos lecke, és jó lenne, ha mindnyájan ezt az utat követnénk. De sajnos úgy tűnik, hogy nagyon sokan saját karrierjüket egyengetik, a saját programjaikat tolják előre, és a világ tele van ilyenekkel. Dávid viszont annyira bízott az Úrban, hogy azt mondta: ha Isten akarja, akkor meg is fogja valósítani.

Milyen nagyszerű, ha valaki annyira elkötelezi magát Isten szándékaink, hogy tudja azt, hogy ha nyitott marad és engedelmeskedik Istennek, akkor Isten képes lesz az Ő céljait megvalósítani az életén keresztül. Csak azért, mert ismeri Isten akaratát, nem próbál meg nyomást gyakorolni vagy siettetni dolgokat, mivel ha ezáltal Istennél gyorsabban akar előrejutni, megtörténik, hogy végül kiesik Isten akaratából. Jobb, ha egyszerűen csak hátradőlünk, és annak ellenére, hogy tudjuk, hogy Isten mit akar megvalósítani, mégis átengedjük Istennek a vezetését, hogy Ő dolgozza ki a dolgokat. És sokkal jobb, amikor Isten magasztal majd fel minket.

Amit Isten végzett a Calvary Chapel-ben azt nélkül tette, hogy az újságban vagy rádióban reklámoztuk volna magunkat. Évekkel ezelőtt, amikor még a kis templomunkban voltunk, Isten kiöntötte ránk az áldásait, és megáldott. Abban az időben nagyon sok hippy fiatal jött, és befogadta Krisztust, és ez a médiának is egy újdonság volt. Sok újság és magazin eljött, és cikket írt, sok TV társaság is forgatott nálunk, sőt Izraelben még egy franciával is találkoztam, aki felismert egy tíz évvel korábban Franciaországban megjelent cikk miatt. Mindezek teljesen spontán jöttek hozzánk, senki sem hívta a médiát.

Aztán a Time magazinban megjelent egy húsz fős San Diego-i drogos csapatról egy hatalmas cikk, hogy ezek a fiatalok meztelenül fürödtek az óceánban. Ugyanabban az időben volt egy másik öbölben egy bemerítkezési alkalmunk az óceánban, és kb. 1000 fiatal merítkezett be. Azt gondoltam, hogy fel kellene hívjam a Time magazin vallási szerkesztőjét, és elmondjam neki, hogy más dolgok is történnek a kaliforniai partokon, nemcsak meztelen drogos gyerekek fürdőznek arrafelé. És ha 20 meztelen fiatalnak ekkora hírverést csináltak, akkor bizonyára 1000 bemerítkező fiatal is érdemel egy kis cikket a Time-ban.

Erre gondoltam egy nap miközben hazafelé vezettem, hisz mennyivel jobb lenne, ha egy ilyen cikk jelenne meg a Time magazinban, mint az ami már megjelent. Miközben erre gondoltam, az Úr szólt a szívemhez, és azt mondta:

- Ki volt eddig a te hírdetési ügynököd?
- - Te, Uram.
- - És nem vagy megelégedve az általam végzett munkával? Minden valamirevaló magazinban, TV-ben megjelentél, nem vagy elégedett?
- - Oh, Uram, kérlek, bocsáss meg! Hogy is lehettem ilyen ostoba, hogy a saját kezembe akartam venni a reklámozást?

Bocsánatot kértem az Úrtól, hogy egyáltalán arra gondoltam, hogy az Isten munkáját reklámozni szerettem volna.

Hazaértem, és egy idegen volt a nappalimban, ami nem volt szokatlan abban az időben. A feleségem pedig azt mondta: „Drágám, ez a fickó a Time magazin riportere, és azért küldték, hogy írjon egy cikket a Jézus mozgalomról”. A fickó bemutatkozott, majd nemsokára megkérdezte: „Nem lesz valami bemerítkezési alkalom, vagy valami hasonló, amiről cikket írhatnék?”

Oh, Uram, Te mindig egy-két lépéssel előttünk vagy. Nem kell reklámozzuk magunkat, nem kell hírverést csinálni Isten pénzéből. Isten képes a saját dolgát véghezvinni, és milyen jó dolog, hogy Istenben megnyugodhatunk ezzel kapcsolatban.

Amikor valaki azért küzd, hogy elérjen egy célt, és el is éri azt nagy nehézségek árán, reklámozás árán, akkor ha el is éri azt, akkor tovább kell küszködjön azért, hogy fenn is tudja tartani. Állandó küzdelem, állandó nyomás, és ezért halnak meg sokan a pásztorok közül szívrohamban.

Ha nem küzdesz azért, hogy elérj valamit, akkor azért sem kell küzdjél, hogy fenntartsd azt, hanem egyszerűen csak hátradőlhetsz, mert Isten ha akarja, akkor megtartja, amit megalkotott, ha meg nem, akkor minden küzdelmünk hiábavaló.

Dávid teljes mértékben hitt abban, hogy Isten képes megvalósítani az akaratát, és teljes bölcsességgel hagyta, hogy a dolgok Isten rendelése szerint a helyükre kerüljenek, ahelyett, hogy küzdött volna a mindenért.

És megértette az egész nép, egész Izrael, hogy nem a királytól eredt Abnérnak, Nér fiának a megölése.

*A király ezt mondta szolgálóinak: Tudjátok meg, hogy ma nagy fejedelem esett el Izráelben!
Én ugyan már fölkent király vagyok, de gyenge; ezek az emberek, Cerújá fiai hatalmasabbak nálam.
Mégfizet az ÚR a gonosztevőnek a maga gonoszsága szerint.*

Dávid maga intéztette el később a gonosztevőt, Joábot.

*Amikor Saul fia meghallotta, hogy meghalt Abnér Hebrónban, elcsüggedt, és egész Izráel megrendült.
Volt Saul fiának két embere, portyázó csapatok vezérei, egyiknek a neve Baaná volt, a másiké Rékáb. A
beéróti Rimmón fiai voltak, Benjámin fiai közül. Mert Beérót is Benjáminhoz tartozik.*

A beérótiak Gittaimba menekültek, és jövevényekké lettek ott mindmáig.

*Volt Jónátánnak, Saul fiának egy mindkét lábára béna fia, aki ötesztendős volt, amikor megjött a hír
Jezréelből Saulról és Jónátánról. Akkor fölkapta dajkája, és elfutott. De mivel a dajka gyorsan futott, a
gyermek leesett és megsántult. Mefibóset volt a neve.*

*Elmentek tehát a beéróti Rimmón fiai, Rékáb és Baaná, és bementek Ísbóset házába, amikor a nap forrón
tűzött, és ő déli álmát aludta.*

*Bementek a ház belsejébe, mintha búzát vittek volna, és hasba döfték. Azután elmenekült Rékáb és
testvére, Baaná.*

*Amikor ugyanis bementek a házba, ő hálósobájában az ágyon feküdt. Ledöfték, megölték, és levágták a
fejét. Azután magukhoz vették a fejét, és egész éjjel meneteltek a síkságon át.*

*Elvitték Ísbóset fejét Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták a királynak: Itt van Ísbósetnek, Saul fiának,
ellenségednek a feje, aki életedre tört. Bosszút állt az ÚR a mai napon uramért, a királyért Saulon és
utódain.*

*Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvérének, Baanának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő ÚRra
mondom, aki kiváltott engem minden nyomorúságból,*

*hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban azt, aki hírül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és aki azt
gondolta, hogy örömhírt hoz. Ezt adtam neki a hírért.*

*Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz embert a saját házában, a fekvőhelyén,
hogyne kérném számon tőletek a vérontást, hogyne irtanálak ki benneteket az országból?!*

*Akkor Dávid parancsára legényei felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket
Hebrónban a tó mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban.*

Dávid ismét megmutatta, hogy nem akarja magát magas polcra emelni mások vére által, és megbüntette
Isboset gyilkosait.

*Ezután elmentek Dávidhoz Izráel összes törzsei Hebrónba, és ezt mondták: Nézd, mi a csontod és húsod
vagyunk!*

*Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba, és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked
az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme!*

*Megjelentek tehát Izráel összes vénei a király előtt Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük
Hebrónban az ÚR színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává.*

Harmincesztendős volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott.

*Hebrónban Júda királya volt hét esztendeig és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom
esztendeig volt egész Izráel és Júda királya.*

Dávidot a nép pásztorának nevezi, aki „eteti” a „bárányokat”. Jézus is azt mondta Péternek, hogy
„legeltesd a juhaimat.” Jeremiás prófétának azt mondta Isten, hogy „pásztorokat adok a népnek, hogy
etessék őket” Isten bölcsességével. Isten népének legnagyobb szükséglete, hogy „etessék” őket. Dávid
Isten népének igazi pásztorja volt.

A király pedig elment embereivel együtt Jeruzsálem alá az ország őslakói ellen, a jebúsziaiak ellen.

A jebúsiak azt gondolták, hogy a városuk bevehetetlen. Az Izraeliek nem tudták eddig bevenni Jebúszt, ami az őskori Jeruzsálem volt, hatalmas falakkal, és kitűnő védelemmel.

Azok azonban ezt mondták Dávidnak: Nem jössz ide be, hiszen még a vakok és sánták is elűznek téged! Mert azt gondolták, hogy nem tud oda Dávid bemenni.

Másszóval azt mondják Dávidnak, hogy csak a vakok és a sánták ellen kell harcoljon, mert még őket sem tudja legyőzni, hisz a falak olyan erősek, hogy így sem tudja bevenni a várost.

Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa.

És ezt mondta Dávid azon a napon: Mindenki, aki öli a jebúsiakat, nyomuljon a csatornához! Mert ezeket a sántákat és vakokat szívből gyűlöli Dávid. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a templomba.

Ezután letelepedett Dávid a sziklavárban, és elnevezte azt Dávid városának. Körülötte építkezni kezdett Dávid Millótól fogva befelé.

Dávid egyre jobban emelkedett és növekedett, mert vele volt az ÚR, a Seregek Istene.

Hírám, Tirusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, ácsmestereket és kőműveseket, akik palotát építettek Dávidnak.

És megértette Dávid, hogy az ÚR megerősítette királyságát Izráelben, és hogy naggyá tette királyságát népének, Izráelnek a javára.

Miután Dávid Hebrónból Jeruzsálembe költözött, még ott is vett el másodrangú feleségeket és feleségeket, és még születtek Dávidnak fiai és leányai.

Ez a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúá, Sóbáb, Nátán és Salamon,

Jibhár, Elisúá, Nefeg és Jáfia,

Elisámá, Eljádá és Elifelet.

Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot Izráel királyává kenték, fölvonultak a filiszteusok mind, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és levonult a sziklavárhoz.

A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet.

Akkor megkérdezte Dávid az URat: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Vonulj föl, mert kezedbe fogom adni a filiszteusokat!

Benyomult tehát Dávid Baal-Perácimba, megverte ott őket Dávid, és ezt mondta: Áttört az ÚR ellenségeimen, mint víz a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak.

Baal-Perácim azt jelenti – a gátak síksága.

A filiszteusok otthagyták bálványaikat, Dávid és emberei pedig összeszedték azokat.

Később ismét fölvonultak a filiszteusok, és ellepték a Refáim-völgyet.

Ekkor Dávid megkérdezte az URat, ő pedig ezt felelte: Ne szembe vonulj ellenük, hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfák felől vonulj ellenük.

Dávid az Úrtól kapja az útmutatást, és így nagyon sikeres, ugyanúgy, mint bárki, aki az Úr tanácsát keresi.

Majd ha lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az ÚR, hogy megverje a filiszteusok táborát.

Dávid úgy tett, ahogyan az ÚR megparancsolta neki, és vágta a filiszteusokat Gebától egészen a gézeri útig.

Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel egész ifjúságát, harmincezer embert.

Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerúbokon ülő Seregek URának a nevéől neveztek el.

Baalé-Jehuda másik neve Kirját-Jearim, kb. 14 km-re van Jeruzsálemtől.

Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abinádáb házából, amely a dombon volt. Abinádáb fiai, Uzzá és Ahjó irányították az új szekeret.

Elvitték az Isten ládáját Abinádáb házából, amely a dombon volt. Ahjó ment a láda előtt.

Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az ÚR színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, lantnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével.

Amikor Nákón szérűjéhez értek, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök. Ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá meggondolatlanságáért az Isten, és meghalt ott, az Isten ládája mellett.

Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perek-Uzzának mindmáig.

Akkor félni kezdett Dávid az ÚRtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az ÚR ládája?

És nem akarta Dávid magához vitetni az ÚR ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába.

Érdekes, hogy amikor Dávid a szövetség ládáját akarta visszahozatni, ahelyett, hogy fellapozta volna a mózesi törvényeket, hogy megnézzé, hogy mit rendelt el az Úr a szállításával kapcsolatban, inkább a filiszteusok példája nyomán szekérral és ökrökkel akarta szállítani azt. Az Isten törvényei szerint a ládát senki más nem szállíthatja, csak négy pap, és rudak segítségével kell azt szállítani. Dávid nem Isten rendeléseit, hanem a filiszteus módszert használta, és ez katasztrófális következményekkel járt.

Három hónapig volt az ÚR ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edómot és egész háza népét.

De jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájáért. Elment Dávid, és örvendezve vitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába.

Amikor hat lépést tettek azok, akik az ÚR ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízott borjút áldozott.

Dávid teljes erővel táncolt az ÚR színe előtt, és gyors éfódot kötött magára Dávid.

Így vitte el Dávid és Izráel egész háza az ÚR ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel.

De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az ÚR ládája Dávid városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az ÚR színe előtt, ezért szívből megvetette őt.

Az ÚR ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sábornak a közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott be az ÚR előtt.

Miután Dávid befejezte az égőáldozat és a békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet a Seregek URának nevében.

Majd az egész népnek, Izráel egész sokaságának, minden férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és aszúszőlőt. Azután az egész nép hazament.

Dávid is visszatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicső volt ma Izráel királya! Úgy mutogatta magát szolgálóinak a szolgálói előtt, ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni!

E hatalmas ünnep és örömujjongás után Mikál hideg fogadtatása hidegzuhanyként hatott Dávidra. Dicsőséges megtapasztalás volt az Úrral való ünneplés, és örömmámorban úszott Dávid, és erre jön valaki, és lehüti a kedélyeit. De Dáviddal nem tanácsos ujjat húzni.

Dávid ezt felelte Míkalnak: Az ÚR színe előtt jártam szent táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt az ÚR népének, Izráelnek a fejedelmévé. Igen, az ÚR színe előtt!

És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek magam előtt, akkor is tisztelni fognak a szolgálók, akiket te emlegetsz.

Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának holta napjáig.

Dávid ezzel kiközösítette Mikált, és többé nem lépett vele szexuális kapcsolatra, így nem lett neki gyereke. Ez abban a kultúrában egy nő számára a legfontosabb dolog volt. Dávid így fizetett meg neki.

Amikor a király már a palotájában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől, ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik.

Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR!

De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az ÚR igéje Nátánhoz:

Menj, és mondd meg szolgálómnak, Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam?

Hiszen attól kezdve, hogy kihoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem csak hajlékomban, a sátorban jártam.

Amíg csak együtt jártam Izráel fiaival, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik törzsének, amikor azt parancsoltam, hogy pásztorolják népemet, Izráelt: Miért nem építtetek nekem cédrusházat?

Most azért ezt mondd szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek.

Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön.

Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben,

attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam összes ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házadat építeni.

Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát.

Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.

Az Apcsel 2:30-ban Péter erre az ígeversre vonatkozóan azt mondja Dávidról, hogy:

De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véreből valót ültet a trónjára; ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.

Dávid tehát megértette, hogy Isten ígérete szerint a Messiás az ő vérvonalából fog származni, annak ellenére hogy Dávid nem építheti fel Isten házát.

Atyja leszek, és ő a fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férjhez illő bottal és embereknek kijáró csapásokkal.

De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled.

Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.

Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

Ekkor bement Dávid király az ÚR színe elé, leült, és ezt mondta: Ki vagyok én, Uram, ó, URam? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig?

Isten emlékeztette Dávidot a múltjára, arra, hogy a juhok mellől került Izrael trónjára Isten akaratából és segítségével. Dávid pedig visszatekintett Isten jóságára, és így beszélt:

Sőt még ezt is kevesellted, Uram, ó, URam, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgáló házának, ezzel is az embert tanítva, Uram, ó, URam!

És mindezek felül még Isten a jövőben is meg fogja áldani az ő házat.

Jó visszatekinteni arra, hogy mit tett velünk Isten, hogy megváltott a bűneinktől, és a szeretett fiává tett: *Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.*

Mással Isten már eddig is nagyon sokat tett értünk, és mindezek felül mesés ígéreteket tesz a jövőnkkel kapcsolatban. Az Ő örökkévaló Királyságában vele együtt fogunk igazságban, örömben és békeességben uralkodni, és az Ő örökösei leszünk, társörökösei a Krisztusnak.

Milyen dicsőséges dolgokat ígér Isten a ti jövőtökre nézve is! Nem kis dolog az, amit eddig Isten megvalósított, ha belegondoltok abba, hogy Isten honnan hozott ki minket, és a saját gyermekeivé fogadott, és közösségbe kerültünk Vele. De Ő nem áll meg itt, hanem a a ti örökkévaló áldottságokról is gondoskodik, hisz Vele fogtok élni az Ő Királyságában mindörökké. Ez nem emberektől ered, hanem ez az isteni kegyelem, amelyről oly keveset tudunk.

De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered szolgálodat, Uram, ó, URam!

Mit mondhat minderre Dávid? Pál azt mondta:

Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít.

Ki ítélné kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?

Mit mondhatunk minderre? Először is azt, hogy Isten veletek van! Gyakran azt gondoljuk, hogy Isten ellenünk van, de ez nem igaz! Ha viszont Isten veled van, akkor ki állhat meg ellened? A Sátán akar ellened támadni, de kicsoda ő Istenhez képest? Ki vádolhatja Isten választottjait? Isten nem vádol minket. Milyen áldott az az ember, akinek Isten nem számít fel bűnt: Isten nem vádol titeket! A Sátán viszont folyamatosan vádolt gyengeségekkel, bukásokkal, de Isten nem, mert Ő igazít meg. Ő ezekre a dolgokra úgy tekint, mintha azok nem is történtek volna meg soha.

Ki vádol titeket? Jézus nem vádol, mert azt mondta, hogy „nem azért jöttem a világra, hogy megítéljem azt, hanem, hogy a világ megváltást nyerjen általam. Aki hisz, az nem ítéltetik meg!” Nincs ítélet azok ellen akik Jézus Krisztusban vannak! Jézus ma is ott ül Isten trónja mellett és értünk jár közben az Atyánál a mi gyengeségeink, bukásaink miatt. De nem ítélt el. Nem mondja az Atyámnak, hogy „Látod azt a fickót, ismét elbukott. Már ideje lenne elpusztítani, ahelyett, hogy ismét megbocsássunk neki. Inkább foglalkozzunk valaki mással.” Ilyet Ő nem mond!! Ha elbuzs azt mondja az Atyának: „Atyám, írd ezt is csak az én számlámra, és bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekednek.” Közbenjár és nem ítéltkezik.

Ha mindezt felfogjuk a maga valóságában, akkor egyszerűen csak szótlannokká válunk Isten hatalmas szeretete és kegyelme következtében. Mit tud mondani Dávid, aki a legtöbbet írt, a letehetségesebb volt szívének és érzelmeinek kinyilatkoztatásában? Nagyon szeretem a zsoltárokat olvasni, mert Dávid gyönyörűen tudja kifejezni az általam érzett dolgokat, amiket én magam nem tudok kimondani. Most már ő sem találja a szavakat Isten áldásai következtében.

A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal.

„Tudom, hogy nem miattam van ez, nem azért, mert én megérdemeltem mindezt” – mondja Dávid. „Mindezek a dolgok a Te jóságodból és nem az én igaz voltomból származnak.” Isten kegyelme nem a mi jóságunk vagy igazságunk jutalma, hanem mindig az Ő szívéből és szavából ered. Nem azért, mert mi megérdemeljük, és nem is azért, mert nagyon jóságosak vagyunk – sohasem emiatt kapjuk meg ezeket a különleges áldásokat. Csak azért kapjuk meg, mert Ő szeret minket, ez az Ő természete, ez van a szívében, hogy ki akarja mutatni az Ő szeretetét irántunk Hhatalmas mértékben áld meg minket, miközben egyre jobban rájövünk, hogy mennyire érdemtelenek vagyunk minderre. Ezért olyan nehéz egyszerűen csak elfogadni a kegyelmet emelt fővel. De meg kell tanuljuk elfogadni, mert Ő nem azért adja, mert megérdemeljük, hanem azért mert szeret minket.

A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal.

Ezért vagy te oly nagy, Uram, ó, URam! Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül Isten, egészen úgy, ahogyan hallottuk fülünkkel.

Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izráel, amelyért elment Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet szerzett magának azzal, hogy nagy és félelmes dolgokat vitt véghez, amikor kiűzött nemzeteket és isteneket a nép elől, amelyet kiváltottál magadnak Egyiptomból?

Így erősítetted meg magadnak népedet, Izráelt, hogy örökké a te néped legyen, te pedig, URam, az Isteniük lettél.

Most azért, URam Isten, tartsd meg örökké azt az ígéretet, amelyet szolgálódnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogyan ígérted!

Akkor nagy lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek URa Izráelnek az Istene! Szolgálódnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt.

Te, ó Seregek URa, Izráel Istene, ezt a kijelentést adtad szolgálódnak: Megépítem házadat! Ezért volt bátorsága szolgálódnak, hogy ilyen imádsággal imádkozzék hozzád.

Valóban, Uram, ó, URam, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgálódnak ezt a jót.

Áldd meg azért kegyelmesen szolgálódnak házáat, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram, ó, URam! Mert a te áldásoddal szolgálódnak háza örökké áldott lesz!

Tedd meg, Uram, teljesítsd be az ígértetedet – ez Dávid válasza Isten dicsőséges ígéreterre, amelyben az Úr megígéri, hogy az eljövendő Messiás az ő házából fog származni.

Isten áldjon mindnyájatokat, forrjon össze a szívetek Vele az Ő szeretetében, és legyetek nyitottak arra, hogy megkapjátok azokat az áldásokat, amelyeket Ő nektek szándékozik adni az Ő szeretete miatt. Tapasztaljátok meg az Ő áldásait, várjátok az Úrra, és mindenben az Ő vezetését keressétek, hogy Lélekben járhattok.